

Pikkuveli tuli kotiin

ODOTUKSEMME PÄÄTTYI maaliskuussa, kun saimme vihdoinkin kuopuksemme kotiin. Helmikuun oikeusmatkan jälkeen kävimme Suomessa ja viikon päästä lähdimme ikimuistoiselle hakumatkalle isoveljen, mummun ja ukin kanssa.

Reissasimme ensin junalla Pietariin ja sieltä lentokoneella Tsheljabinskiin. Yhtenä päivänä autoilimme päiväseltään Magnitogorskiin, josta saimme kuopuksen mukaamme. Isoveli odotti isovanhempien kanssa hotellilla, ja kun veljekset kohtasivat ensimmäistä kertaa, oli tapaaminen vauhdikkaampi kuin olin kuvitellut. Pojat lähtivät heti yhdessä juoksemaan.

Vietimme pari yötä Tsheljabinskissa samassa hotellihuoneessa, jossa vastaanotimme esikoisemme. Vaikka huoneessa oli reilusti tilaa, kävi se pieneksi villikoillemme. Matkalaukkuelämä jatkui vielä kahden yön ajan Pietarissa, jossa saimme pikkuveljelle Suomen passin. Sitten pääsimme vihdoinkin Allegron kyydissä rajan yli kaksi poikaa mukaamme. Mikä helpotus kaikkien pelkojen jälkeen! Vaikka prosessi kesti adoptioluvan

saamisesta alle vuoden, oli mukana kummitellut kaikenlaisia uhkia.

NYT OLEMME KOTONA, nelihenkisenä perheenä. Yhteiselämämme ensimmäinen kuukausi on ollut hyvin hektinen. Se on vaatinut kärsivällisyyttä meiltä kaikilta. Koti on rauhoitettu vierailta siksi aikaa, kun opetamme perhe-elämää ja rutiineja. Olemme kerranneet moneen otteeseen, ketkä täällä asuvat ja kenen koti tämä on. Pyrimme jakamaan huomiota molemmille pojille.

Karu totuus omatahtoisesta rajojaan testailevasta pikkuveljestä on jyrännyt isoveljen ruusuiset kuvitelmat siitä, miten hän olisi hellivä isovelji. Aluksi tuntuikin, että isoveljen mielestä kaksi ja puoli vuotta nuorempi pikkuveli on vain riesa ja huomionviejä. Nyt veljekset ovat alkaneet löytää yhteisiä leikkejä ja touhoksia, joten suurin osa kotimme äänistä on iloista naurua ja töminää.

Kuopukselle on tärkeää, että koko perhe on kasassa. Ensimmäisten sanojen joukossa olivatkin isoveljen ja koiran nimet. Veli on

suuri idoli, joka auttaa monien asioiden oppimisessa esimerkiksi kautta. Koira on ihmetelty jatkuvaa vilinää niin paljon, että on itse rauhoittunut huomattavasti. Se on osallistunut moniin leikkeihin kärsivällisesti ja saanut olla muun muassa ritarina, pikkulääkärin potilaana ja äänikirjan kuuntelijana.

PIKKUVELI NAUTTII, kun saa olla mukana kaikessa. Hän on ottanut kunniatehtäväkseen koiran ruokkimisen. Kun äiti tai isä imuroi, hän ratsastaa imurin päällä. Myös pyykinpesukoneen käyttö on pikkuveljen vastuulla, sillä muuten hänen tekisi mieli painella nappeja kesken ohjelman.

Nyt tuntuu, että perheemme on kasassa. Toisaalta on outoa, että ei tarvitse enää odottaa ketään. Kävimme läpi melkoiset prosessit, että pääsimme tähän. Kaikilla kiemuroilla oli varmasti merkityksensä. Muuten meidän perhe ei olisi tällainen. Kannatti jaksaa!

Mimu

